

РЕШЕНИЕ

№ 4899

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова**

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **5022** по описа за **2013** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. Р. С. срещу Решение от 12.03.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав по НАХД № 17922 по описа за 2012г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 39158/02.05.2011г., издадено от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. С последното на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 400 лева на основание чл.315, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането /КЗ/ за нарушение на чл.259, ал.1, т.1 КЗ за това, че управлява лек автомобил без сключена задължителна застраховка „гражданска отговорност“.

Недоволен от решението касаторът го обжалва с твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения и материалния закон. Намира, че не са налице доказателства, обуславящи виновното извършване на нарушението, не са изяснени пълно и всестранно фактическите обстоятелства, свързани със състава на нарушението, описано от актосъставителя. Твърди се в касационната жалба, че автомобилът на посочената в акта и наказателното постановление, дата, не е бил в движение, което се подкрепя от показанията на свидетеля К., които според него, необосновано не са кредитирани от съда при постановяване на обжалваното решение. С оглед

обстоятелството, че технически е било невъзможно движението на автомобила поради повреда, намира, че деянието не е осъществено и неправилно е ангажирана административно-наказателната му отговорност. На следващо място, при условията на евентуалност, претендира наличието на предпоставките на чл.28 ЗАНН, т.е. отмяната на наказателното постановление поради маловажността на извършеното нарушение. Претендира се отмяната на обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се явява.

Ответникът по касационната жалба – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно и своевременно призован, не изпраща представител и не ангажира становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба, основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

По делото е установено, че на 28.03.2011г. около 00,15 часа в [населено място] по [улица] касаторът управлявал лек автомобил марка „АУДИ” рег. [рег.номер на МПС] в посока към [улица] и пред № 66, без сключена задължителна застраховка „гражданска отговорност” на автомобилистите. Установената фактическа обстановка, съдът приел, че се доказва безспорен начин от административно-наказателната преписка, акта за установяване на административно нарушение от 28.03.2011г., Заповед №13-1687/02.07.2010г. на Министъра на вътрешните работи, писмо от Гаранционен фонд изх. № 10-00-58/05.12.2012г. с приложение справка от база данни на Информационния център към Гаранционен фонд и показанията на свидетелите К. А. М. и П. Д. Ч.. Видно било от писмо от Гаранционен фонд изх. №10-00-58/05.12.2012г. с приложение справка от база данни на Информационния център към Гаранционен фонд към 28.03.2011г., че не е имало действаща застраховка „гражданска отговорност” на автомобилистите за лек автомобил рег. [рег.номер на МПС]. Застрахователна полица №2251110015940 е сключена за въпросния автомобил на 28.03.2011г., но началото на периода на покритие е 29.03.2011г. 00,00 часа. От събраните гласни доказателства – показанията на свидетелите служители на 04 РУП СДВР Ч. и М. се потвърждава, че въпросният автомобил бил в движение, когато бил спрян за проверка. В показанията си свидетелката К. потвърдила, че автомобилът на жалбоподателя, в който се намирала по време на проверката, не бил в движение. Същата посочила, че имало спор между касационния жалбоподател и полицейските служители, дали автомобилът му бил в движение. Съдът кредитирал показанията на свидетелите Ч. и М. като взаимно допълващи се и непротиворечиви. Съдът не кредитирал показанията на свидетелката К., тъй като жалбоподателят не е възразил срещу описаното в акта за установяване на административно нарушение, нито по-късно в срока за депозиране на възражения срещу акта, а в него изрично е записано, че водачът е сам в автомобила при проверката. Горното съдът приел за израз на нововъзникнала защитна версия на жалбоподателя пред въззивната инстанция.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и анализа на приобщените по делото доказателства, въззивната инстанция е обосновала извод, че актът за установяване на административното нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление са съставени и издадени от компетентни органи, съгласно чл.320, ал. 1 и 2 КЗ, при липса на процесуални нарушения. Актът за установяване на административно нарушение от 28.03.2011г. и наказателното постановление приел, че съдържат всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл.42 и чл.57 ЗАНН. Съдът обосновал извод за липса на нарушение на разпоредбата на чл.40, ал.1 ЗАНН, тъй като за редовността на съставяне на акта е достатъчно присъствието на един свидетел очевидец, по аргумент от чл.40, ал.3 ЗАНН, където изрично е посочен броя на свидетелите, а актът е съставен в присъствие на нарушителя, комуто е връчен непосредствено след съставянето му. Съдът приел, че не е налице несъответствие между описанието на нарушението в акта и обжалваното наказателно постановление, тъй като в обжалваното наказателно постановление е обобщена описаната фактическа обстановка в акта. Твърденията за необоснованост на обжалваното наказателно постановление приел за неправилни, тъй като в същото е посочено въз основа на кой акт и от кое лице се издава, съответно нарушените правни норми и основанието за налагане на административното наказание. Въз основа на тези изводи е постановил обжалваното решение, с което потвърдил издаденото наказателно постановление. Така постановеното решение правилно. Направените в него изводи се споделят изцяло от касационната инстанция в настоящия ѝ състав.

Разпоредбата на чл.315, ал.1 КЗ предвижда налагането на административно наказание на лице, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка по чл.249, т.1 или което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Разпоредбата на чл.259, т.1 КЗ въвежда задължение всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република Б. и не е било спряно от движение да сключи договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Видно от установеното по делото, към момента на проверката касационният жалбоподател е управлявал моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване не е имало действащ договор за застраховка „Гражданска отговорност“, поради което от обективна страна същият е осъществил състава на нарушението по чл.315, ал.1, т.1 КЗ.

Неоснователни са твърденията на касатора за допуснати съществени нарушения процесуалните правила поради неизясняване на фактите и обстоятелствата по извършване на нарушението. Обосновано и аргументирано съдът е изложил доводите си защо приема едни доказателства и отхвърля други. Наведените твърдения пред въззивната и касационната инстанция могат да бъдат възприети единствено като защитна теза на нарушителя.

Неоснователни и недоказани са и твърденията за допуснати нарушения на материалните разпоредби на закона.

Предвид изложеното, като извърши проверка на обжалвания акт на посочените в касационната жалба основания и на всички основания по чл.218, ал.2 АПК, касационната инстанция намира обжалваното решение за валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и като такова следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд-София-град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.03.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав по НАХД № 17922 по описа за 2012г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.